

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

TARRYN FISHER

Elu tulvil kohutavaid saladusi...
kõik ühe katuse all

VALE
PEREKOND

Originaali tiitel:
Tarryn Fisher
The Wrong Family
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Tarryn Fisher
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E05397621
ISBN 978-9949-82-764-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Traci „Face“ Finlayle
ja tädi Marlene'ile*

ESIMENE OSA

I

JUNO

Juno oli näljane. Aga enne, kui ta süüa sai, pidi ta ilma endale sisse lõikamata külmpapini jõudma.

Ta silmitses turvalisemana tunduvat teed suuremate klaasikildude vahel, mis viis köögisaarest mööda. Tal olid jalas ainult õhukesed sokid ja kui ta ettevaatlikult mustalt põrandaplaadilt valgele astus, oli tal tunne, justkui mängiks ta inimmalet. Ta oli tüli kuulnud, aga nüüd ta nägi seda valgetes portselanikildudes, mis lebasid nagu hambad põrandal laiali. Ta ei saanud neid segada ja päris kindlasti ei saanud ta end vigastada. Kui ta ümber töösaare läks, nägi ta rohelist veinipudelit külili, U-kujuline pragu lekitamas veini nirena, mis voolas pliidi alla.

Juno silmitses seda kõike kerge uudishimuga, kui oma sihtkohta jõudis. Vana GE külmik sumises, kui ta selle avas, maitseainepurgid ukse siseküljel kolisemas. Riiulid olid suuremalt osalt tühjad – puhtad, aga tühjad, märkas Juno. See oli selle maja ja kõige selles oleva põhiolemus. Välja arvatud täna, mõtles Juno, vaadates tagasi hävitatud nõude poole. Ta vajutas kaks sõrme huultele ja ohkas külmikusse. Nad ei olnud poes käinud. Ta üritas meelde tuletada viimast korda, mil nad olid koju tulnud kotitäie toiduainetega, Winnie taaskasutatavad kotid rippusid sama

hullusti nagu Juno tissid. *Nad lähevad varsti*, ütles ta endale. Neil on laps toita, Samuel, ja kolmeteistaastased söövad palju. Aga ta oli siiski mures. Ta tõmbas ainsad kaks Tupperware'i karpi riiulilt välja ja hoidis neid vastu valgust. Spagetid, kolm päeva vanad. Need paistsid kuivanud ja käckras, nad viskavad selle täna õhtul ära. Ta pani karbi kapi peale. Teises oli järelejäänud praetud riis. Juno hoidis seda kauem käes; ta oli selle valmimise lõhna eelmisel õhtul voodis tundnud, kui tal kõht korises. Ta oli püüdnud koostisaineid pelgalt lõhna järgi nimetada: basiilik, sibulad, küüslauk, mahe roheline pipar, mida Winnie aias kasvatas.

Karbi kaane lahti kangutanud, nuuskis ta selle sisu. Ta võiks seda pisut võtta, pealmise kihi riisuda. Ta sõi seda külmalt, istudes tillukeses söögitoas, kust avanes vaade tagaiaiale. Nad olid selle maja pärast tülitšenud, ja seejärel raha pärast, ja seejärel oli Winnie hautisenõu millegi vastu virutanud – oletatavasti mitte Nigeli pea vastu, sest too oli sel hommikul elus ja terve. Vein oli ümber lükatud mõni sekund hiljem.

Kell ukse kohal näitas kümme seitseteist. Juno ohe oli sügav. Ta oli oma ajakavast maas ja see tähendas, et täna tal duši all käimiseks aega ei ole. Ta sõi kiiremini, kiirustades kahvlit ära pesema ja kuivatama, ning läks siis kikivarvul ümber raisku läinud hautise, krimpsutades segaduse peale nägu. Ta oli paar päeva tagasi ühe raamatuga alustanud ning tahtis selle lugemisega jätkata. Kuuekümmen seitsme aasta vanuselt on elus vähe naudinguid, aga Juno jaoks oli lugemine üks neist.

Ta vaatas veel korra tagasi, et kontrollida köögi seisukorda, mõeldes, et kes selle segaduse küll ära koristab. Talle meeldis must-valge maleruudumustriline põrand, mida Nigel tahtis innukalt töödeldud puidu vastu välja vahetada. Oliivroheline külmik oleks kunagi Searsi poe müügisaaalis muljet avaldanud, ja see pani Juno südame puperdama iga kord, kui ta kööki astus. See oli köök, milles *elati*, mitte midagi sellest steriilsest modernismist, mida võis tavaliselt leida kruntidelt, mis on oma nime puude järgi

saanud. Ja tal vedas, et sai seal olla. Greenlake oli säärane piirkond, kus elamise eest oldi valmis maksma pööraselt palju raha. Juno teadis seda ja seega oli viimane asi, mida ta teha tahtis, oma suhteid Crouchidega rikkuda. Ta kustutas tule ja astus koridori, jättes nende tegemised nende endi asjaks. Selle veini ära koristamisega tuleb palju tüli.

Junost vasakul ja kaks meetrit mööda koridori edasi oli esik ja ametlik elutuba. Esik oli masendav väike vitraažakendega alkoov, kust avanes vaade pargile. See oli olnud tumeda puitahveldisega, aga Winnie oli selle valgeks värvinud, mis parandas ruumi üldmuljet vaid pisut. Ja siis olid seal veel perekonnafotod: stuudioportreed Samist läbi aastate sellest ajast, kui tema hambad nagu nätsupadjad igemetest välja turritasid. Mõned olid ka Nigelist ja Winniest, tegemas pulmaga seotud asju: Nigel poolpidulikus õhtuülikonnas ja Winnie lihtsas kombineekleidis, mis oli päris kindlasti inspireeritud Carolyn Bessette'i omast päeval, mil too abiellus John Kennedy juunioriga. Kuid hoolimata meeletulehõõnest olnud katsest olla rõõmsameelne, nägi esik paratamatult välja nagu käärkamber. Juno oli kuulnud Winniet seda süngust kommenteerimas ja lõputult Nigelile vihjamas, et too ses suhtes midagi ette võtaks. „Me võiksime lasta selle välisukse juures oleva puu maha võtta. See teeks toa väga palju valgemaks...“ Kuid naise siirad ettepanekud langesid mehele, kes oli liiga hääbeväel, et neid kuulda. Winnie oli leppinud sellega, et hoidis eesukse kohal tuld kogu aeg põlemas. Juno oli selles osas mõttes Winnie poolt. Sisepääs oli süng. Kuid välisuste taga, teisel pool väikesevõitu, ilma tarata aeda ja seejärel tiheda liiklusega tänavat, oli Greenlake Park. Ja see oli maja juures kõige parem asi. Greenlake, piirkond Seattle'is, jättis linnaliku-lähisinnaliku mulje ning selle keskuseks olid järv ja park, mille järgi see oli nime saanud. Järve ümber lookles 4,5 kilomeetri pikkune loodusrada. Võisid olla kodutu või miljonär, sellel rajal ei omanud see tähtsust – inimesed tulid ja jalutasid ning jagasid omavahel ruumi.

Juno rühkis paremale selle asemel, et minna maja tagaosa poole. Koridor avanes ühes otsas perekonna söögituppa ja teises ühte suurepärasesse tuppa. Kui ta sinna alles kolis, olid teda ehmatanud kokkusobimatud värvid ja muster, mis korrapäratult tuba kattis. Väikest põrandale kukkunud diivanipatja teelt eest müksates läks Juno aeglaselt raamaturiulite juurde, võpatades valu peale puusades. Ta lonkas täna ja tundis end täielikult kuuekümne seitsme aastasena. Raamaturiulid olid kõigest kolme-nelja meetri kaugusel, kuid ta peatus poolel teel, seisis liikumatult ja sulges silmad, kuni valu möödus. Ta jõuab lõpuks kohale, alati jõudis. Kui tuikav valu möödus, liikus ta jalgu lohistades edasi, liigesed kisendamas. See oli halb päev; viimasel ajal oli tal neid üha rohkem ja rohkem. Kui ta vaid raamaturiulini jõuaks...

See oli olnud nii juba mõnda aega, haigus liikus laastamistööd tehes mööda tema liigeseid. Sümptomid olid alguses tundunud gripilaadsed, kui püsivad valud tugevate köitraagudena ta luude külge klammerdusid. Aga nüüd tegi haiget mitte üksnes liikumine. Tema liigesed olid kui tules ja see valu oli nii intensiivne, et Juno tahtis surra. Tema jäsemed olid alati paistes, sõrmed sinakad nagu Violet Beauregarde'i nägu „Willy Wonka ja šokolaadivabrikus“. Et asi veel hullem oleks, tabas teda päevas viis või kuus peapööritushoogu, ja iga kord, kui ta kukkus, tegi see rohkem haiget, kuna teda oli üha vähem ja vähem, et oma kukkumist pehmedada. Tal ei olnud omaenda arvutit, mistõttu ta kasutas Crouchide oma, et oma olukorrale parimat dieeti guugeldada. Ta küsis suurelt robotilt taevas, milliseid toite ta sööma peaks või ei peaks. Suur robot käskis süüa selliseid asju nagu kala ja oad ning juua palju piima. Juno oli sellest peale söönud päevas purgitäie ube, kuid saaks hakkama ilma kalata, ja kui ta Winnie peale eriti tige oli, jõi ta piima külmiku juures seistes otse pakist.

Elutoast lugemisenurga poole minnes oli põrand kergelt kaldu; just seal ei õnnestunud Junol ootamatu peapööritushoo tõttu varvast õigel ajal tõsta. Ta komberdas küljetsi, kui laest sai põrand

ja põrandast lagi ning tema reis rammis seinäärse laua teravat serva. Selge, terav valu lõõmas, kui ta avas suu, et üllatusest karjatada, kuid ainuke heli, mille ta kuuldavale tõi, oli lämmatatud lalin, enne kui ta kukkus. Viimane asi, mida ta nägi, oli selle raamatu selg, mida ta tahtis lugema hakata.

Juno tõusis aeglaselt istuma. Tema suu oli kuiv ja silmade avamine tegi haiget. Tal oli piinlik, ehkki läheduses ei olnud kedagi teda nägemas. Mida see veel tähendama pidi? Naine hõõrus valusat kohta oma reiel ja võpatas; homseks on seal ploomisuurune sinikas. Esimest korda paljude aastate jooksul leidis ta end üht drinki soovimas – kanget kraami. Kui ta juba hakkab joodiku kombel pikali kukkuma, siis võib ta seda sama hästi ka olla. Kuid see kõik oli vaid tühi jutt. Ta oli joomisest juba aastaid tagasi loobunud, kasvõi ainult selleks, et oma elu pikendada, ja see kraam, mida Nigel majas hoidis, pani Juno suulae valutama. *Aitab küll enesehaletsusest, vanatüdruk, mõtles Juno, on aeg püsti tõusta.* Ta liigutas end nii, et tema jalad olid tema all, ning laskus seejärel ettepoole, kuni toetus kätele ja põlvedele.

Eelmisel nädalal oli ta kukkunud vannitoas ja saanud endale koleda haava, kui tema otsaesine valamunurgaga kohtus. Ta ei olnud tol korral teadvust kaotanud; ta oli end lihtsalt uimasena tundnud, kuid sellest oli piisanud, et teda kokku kukkuma panna.

See haav tuksles nüüd, kui ta roomas nagu koer, pea maas, põlved valusalt kaeblemas, käed ja jalad paistes ja pundunud nagu tainas. Kui Juno peatsiotsaga sohvani jõudis, vinnas ta end oma viimast jõudu kokku võttes püsti. Tema keha valutas, iga viimane kui toll sellest; ta oli selle kukkumise eest mitu päeva maksnud.

„Haa!“ ütles ta, põrnitsedes tigidalt raamatuid.

Ta leidis oma romaani, tiris selle virnade vahelt välja ning pistis kaenla alla, hakates lähima tugitooli poole liikuma. Ta vihkas ühe peatsiotsaga diivanil istumist; see pani teda end liiga Winnie moodi tundma. Kuid ta suutis kõigest ühe lehekülje läbi lugeda, enne kui hommikune nõrkus oma osa nõudis.